

El pop que tenia por de la foscor

En Polpet era un pop petit de color préssec que vivia en una escletxa del fons del mar. Durant el dia li agradava jugar entre les algues, comptar bombolles i fer pessigolles als peixos amb els seus vuit braços.

Però quan el sol començava a desaparèixer, corria cap a casa.

—Ja arriba la foscor! —deia.

En Polpet encenia vuit fanalets, un per a cada braç. Dormia amb els ulls ben oberts i, si una alga fregava la roca, s'amagava sota una manta de sorra.

Una tarda, la seva amiga Ona, una tortuga tranquil·la, li va proposar anar a veure la dansa de les meduses.

—Només ballen quan surt la lluna —va explicar.

—De nit? —va preguntar en Polpet.

—Sí. Fan una llum preciosa.

En Polpet volia veure-les, però només d'imaginar el mar fosc les potes se li feien un nus.

—No puc —va dir.

Ona no se'n va riure.

—Tenir por no vol dir que no puguis venir. Podem anar a poc a poc.

Quan el cel es va tornar violeta, els dos amics van sortir. En Polpet duia tots vuit fanalets penjats.

—Podries apagar-ne un —va suggerir Ona.

En Polpet en va apagar un. Tot continuava al seu lloc.

Van passar pel prat d'algues. En va apagar un altre. Les algues es movien suaument, com si saludessin.

Van arribar a la roca rodona. En va apagar dos més. Aleshores va veure una estrella de mar que brillava una mica.

—No l'havia vista mai —va dir.

—De dia, la llum del sol amaga algunes meravelles —va respondre Ona.

Més endavant van sentir un soroll:

Xof, xof!

En Polpet es va aferrar a la closca d'Ona.

—Què és això?

Van esperar en silenci. Darrere una roca va aparèixer un cavallet de mar que arrossegava una petxina massa grossa.

—Només era algú que tornava a casa —va dir Ona.

En Polpet va respirar fondo. Va apagar dos fanalets més.

Ara només en quedaven dos.

El camí s'endinsava en una zona que no coneixia. El petit pop notava la por dins la panxa, però també sentia curiositat.

—Puc tenir por i continuar? —va preguntar.

—És clar —va dir Ona—. Ser valent no és deixar de tenir por. És avançar malgrat la por, quan sabem que estem segurs.

En Polpet va apagar el setè fanalet. Amb l'últim a la mà, va arribar fins a una clariana submarina.

Al principi només va veure fosc.

Lavors, una medusa va encendre una llum blava.

Després una altra va brillar de color rosa.

I una altra, de color verd.

En un instant, desenes de meduses dansaven com fanalets vius. Pujaven, baixaven i giraven al ritme dels corrents. Tot el mar semblava ple d'estrelles.

En Polpet va obrir els vuit braços de sorpresa.

—És la cosa més bonica que he vist mai!

Va apagar l'últim fanalet.

La foscor no va desaparèixer, però ja no semblava buida. Hi havia la lluna sobre l'aigua, les meduses brillants, els sons dels animals i la closca segura d'Ona al seu costat.

De tornada a casa, en Polpet només va encendre un fanalet per trobar l'entrada de l'escletxa.

Aquella nit va tancar els ulls. Quan una alga va fregar la roca, va pensar en el cavallet de mar i en la dansa de les meduses.

—Bona nit, fosc —va xiuxiuejar.

I la fosc, plena de petites llums que abans no sabia veure, el va ajudar a dormir.